

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

El papa Francesc

L'arribada al pontificat del cardenal Jorge Mario Bergoglio, amb el nom de Francesc, ha causat una veritable commoció. La plaça de Sant Pere queda col·lapsada cada dimecres i cada diumenge en les habituals trobades del Sant Pare amb els fidels: el seu estil directe, sense embuts, clar, les seves homilies comentant «tres paraules» estan captivant. Les seves exhortacions conviden a restar, a trobar-se amb Jesús, però també a canviar de vida: si un es pren seriosament el que diu, pot sortir «amb la cua entre cames». La proximitat no rebaixa l'exigència.

La premsa parla d'augment de fidels a missa i als sacraments, especialment a Itàlia, però tant de

bo s'estengui arreu de la cristiandat. Ara bé, qui és veritablement Jorge Mario Bergoglio? En les nostres pròximes edicions ens endinsarem en el coneixement d'aquesta figura: Humberto Miguel Yáñez, jesuïta argentí d'ascendència espanyola, actualment professor de Teologia Moral a la Pontifícia Universitat Gregoriana, ha accedit a explicar per *al Full Diocesà* els seus records i experiències com a novici jesuïta en els temps que Bergoglio era provincial a l'Argentina. Serà tot un retrat d'una època i un país molt especials, que han donat a l'Església catòlica un papa diferent i trencador. No en va és el primer papa llatinoamericà i jesuïta, amb el significatiu nom de Francesc.

Diumenge XI de durant l'any | Cicle C

Lectura del segon llibre de Samuel (12,7-10.13)

En aquells dies, Natan digué a David: «Això diu el Senyor, Déu d'Israel: Jo t'he ungit rei d'Israel, i t'he salvat de les mans de Saül. He posat als teus braços la filla del teu senyor i les seves dones, t'he donat el poble d'Israel i de Judà i, si tot això fos poc, encara estava disposat a afegir-hi altres favors. Per què, doncs, has menyspreat el Senyor cometent això que és malvist per ell? Has fet matar Uries, l'hitita; has pres per esposa la seva dona, i a ell l'has fet matar amb l'espasa dels amonites [...]. David digué a Natan: «He pecat contra el Senyor.» Natan li respongué: «Està bé: el Senyor passa per alt el teu pecat; no moriràs.»

Salm responsorial (Salm 31)

Senyor, m'heu perdonat la culpa comesa.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (2,16.19-21)

Germans, sabeu que ningú no pot ser just perquè hagi complert les obres que mana la Llei, sinó tan sols perquè ha cregut en Jesucrist. Per això nosaltres, jueus, hem cregut en Jesucrist, perquè ens faci justos, no el compliment de les obres de la Llei, sinó el fet d'haver cregut en Crist, ja que Déu no hauria pogut absoldre ni un sol home, si calia haver complert les obres que mana la Llei [...].

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (7,36-8,3)

En aquell temps, un fariseu invità Jesús a menjar amb ell. Jesús, doncs, anà a casa del fariseu i es posà a taula. Hi havia al poble una dona que portava una vida pecadora. Quan sabé que Jesús era a taula a casa del fariseu, hi anà amb un gerret d'alabastre ple de perfum, i es quedà enrere plorant als peus de Jesús. Amb les llàgrimes començà de mullar-li els peus, i els hi eixugava amb els cabells; després li besava els peus i els hi ungia amb perfum.

El fariseu que havia convidat a Jesús, en veure això, pensà: «Aquesta dona que el toca és una pecadora. Si ell fos profeta, sabria qui és i quina vida porta.» Jesús li digué: «Simó, t'he de dir una cosa.» Ell li contestà: «Mestre, digueu.» Jesús continuà: «Dos homes devien diners a un prestador: l'un li devia cinc-centes monedes de plata, i l'altre, cinquanta. Cap d'ells no tenia res per pagar, i el prestador els perdonà el deute. Quin d'aquests et sembla que l'estimarà més?» Simó li respongué: «Jo diria que aquell a qui ha perdonat el deute més gran.» Jesús li diu: «És així mateix.» [...]

«Per això et dic: Has vist que aquesta dona estima molt i és que eren molts els pecats que li han estat perdonats, però quan no hi ha tant a perdonar, no hi ha tant amor.» [...].

«Sense vós no pot res la nostra feblesa» | Mn. Marc Majà i Guiu

Una fortalesa és un lloc de refugi, un lloc on trobar protecció i força davant els perills. L'oració col·lecta de la missa d'avui comença anomenant Déu «fortalesa» dels qui esperen en ell. És veritat: quan hom se sap fràgil, quan és conscient de la pròpia feblesa, aleshores s'adona de la necessitat que té de recórrer a algú que l'ajudi, s'adona que no pot salvar-se tot sol, que ha d'esperar en algú altre.

¿És bo o és dolent, adonar-se de les pròpies febleses? Sense cap mena de dubte, és bo. I necessari. És veritat que, sovint, l'orgull ens fa sentir enuig i rebel·lió interior quan les nostres febleses surten a la llum. Tanmateix, més enllà d'aquest impuls de revolta interior, la consciència de la pròpia feblesa és bona perquè ens fa humils, perquè

ens permet d'identificar els punts febles personals (allà on cal treballar més) i perquè ens predisposa a reconèixer, demanar i acceptar l'ajuda de Déu.

Això ens porta a l'Evangeli d'avui: hi trobem una dona que plora. Plora perquè és molt conscient de la seva feblesa, del seu pecat. I aquesta consciència l'empeny a abraçar-se als peus de Crist, reconeixent-se necessitada de perdó. Jesús veu, acull i respon: «Aquesta dona estima molt i és que eren molts els pecats que li han estat perdonats.»

Que la consciència de la pròpia feblesa ens empenyi també a nosaltres, com la dona que plora, a «reconèixer la falta», posant tota la nostra esperança en l'amor i la misericòrdia de Déu.

Sanctam Eclésiám | Romà Casanova, bisbe de Vic

Alguna vegada hem pogut escoltar com persones de la mateixa comunitat cristiana tenen vergonya de dir que l'Església és santa, perquè tenen presents actuacions concretes de membres de l'Església. Però en el credo cristià afirmem de l'Església que és santa. ¿Com cal entendre aquesta afirmació: com una mera expressió simbòlica o solament referida a alguns membres o algunes etapes de la seva història?

El Concili Vaticà II ens diu: «L'Església [...] als ulls de la fe és indefectiblement santa. El Crist, Fill de Déu, que amb el Pare i l'Esperit és proclamat "l'únic sant", ha estimat l'Església com la seva Esposa. Es va lliurar per ella a fi de santificar-la. Se l'ha unida com el seu Cos i l'ha omplerta del do de l'Esperit Sant a glòria de Déu» (LG, 39). La santedat de l'Església, obra pròpia de Déu, li ve del seu origen. L'obra de Crist, del qual va eixir l'Església, en concret del seu costat obert quan era mort a la creu, és obra santa, amb una santedat que ningú no li pot prendre. *Crist ha estimat l'Església i s'ha lliurat a la mort per ella. L'ha volguda santificar purificant-la amb el bany de l'aigua acompanyat de la paraula. Volia portar a la seva presència una Església gloriosa, sense taques ni arrugues ni res de semblant: una Església que fos santa i immaculada* (Ef 5,25-27).

Així, doncs, la santedat de l'Església li ve del Crist que contínuament la santifica, en quant està unida a ell. Però, encara més, l'Església és, per Crist i en Crist,

també santificant. Tots els mitjans de santificació dels homes li han estat donats a ella, per tal que els administri als homes que obren el seu cor a la fe en Crist. La Paraula, els sagraments, els ministeris, els dons de l'Església són per a la santificació dels homes.

Però també al mateix temps és veritat el que llegim en el Catecisme de l'Església Catòlica: «Damunt la terra, l'Església està dotada d'una santedat autèntica, però imperfecta» (LG, 48). En els seus membres, la santedat perfecta encara cal adquirir-la. «Proveïts de mitjans de salvació tan abundosos i tan grans, tots els qui creuen en el Crist, qualssevol que siguin llur condició i estat de vida, són cridats per Déu, cadascun pel seu camí, a una santedat la perfecció de la qual és la mateixa del Pare» (LG, 11).

L'Església és santa, però té en el seu si pecadors; per això l'Església és alhora santa i cridada a purificar-se. Tots els membres de l'Església, sense cap excepció, ens hem de reconèixer pecadors i necessitats de renovació. Deia el papa Pau VI en finalitzar l'Any de la Fe de 1968: «L'Església és santa, però té pecadors en el seu interior. No té altra vida que la de la gràcia. Si els seus membres la viuen, se santifiquen. Si se n'aparten, cauen en el pecat i els desordres i li impedeixen que brilli la seva santedat. Per això pateix i fa penitència per aquestes faltes, sobre les quals té poder i pot guarir els seus fills amb la sang del Crist i el do de l'Esperit Sant» (*Credo del Poble de Déu*, 19).

Agenda litúrgica de la setmana

16 ■ Diumenge XI durant l'any / Cicle C. Sant Quirze i Santa Julita, màrtirs (s. IV).

Lectures: 2Samuel 12,7-10.13 / Salm 31 / Gàlates 2,16.19-21 / Lluc 7,36-8,3

Litúrgia de les hores: Setmana III

17 ■ Dilluns. Sant Benvingut, religiós. Sant Ismael (†326).

Lectures: 2Corintis 6,1-10 / Salm 97 / Mateu 5,38-42

18 ■ Dimarts. Santa Edeltrudis, verge (640-679).

Lectures: 2Corintis 8,1-9 / Salm 145 / Mateu 5,43-48

19 ■ Dimecres. Sant Romuald, abat (ss. X-XI). Sants Gervasi i Protasi, màrtirs (s. II).

Lectures: 2Corintis 9,6-11 / Salm 111 / Mateu 6,1-6.16-18

20 ■ Dijous. Sant Silveri, papa (†537). Santa Florentina, verge (s. VI).

Lectures: 2Corintis 11,1-11 / Salm 110 / Mateu 6,7-15

21 □ Divendres. Sant Lluís Gonzaga, religiós (1521-1591). Sant Ramon de Roda, bisbe (†1126). Sant

Raül, bisbe (†866).

Lectures: 2Corintis 11,18.21b-30 / Salm 33 / Mateu 6,19-23

22 ■ Dissabte. Sant Paulí de Nola, bisbe (355-431). Sant Joan Fisher, bisbe i màrtir (1469-1535). Sant Tomàs More, laic, màrtir (1477-1535).

Lectures: 2Corintis 12,1-10 / Salm 33 / Mateu 6,24-34

23 ■ Diumenge XII durant l'any / Cicle C. Sant Pere de Perpinyà.

Lectures: Zacaries 12,10-11;13,1 / Salm 62 / Gàlates 3,26-29 / Lluc 9,18-24.

820 fidels participen en el 46è pelegrinatge a Lurdes de les hospitalitats de Vic i Solsona

De l'11 al 15 de maig passat, 820 persones de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lurdes dels bisbats de Vic i de Solsona vàrem pelegrinar cap aquest santuari marià amb la maleta plena d'il·lusions, d'esperança, de fe, de servei als altres, etc. I és que Lurdes, un pelegrinatge a Lurdes amb l'Hospitalitat, és totes aquestes coses i moltes més.

4
full

El lema d'enguany és «Lurdes, una porta de la fe». Una porta que se'ns obre des del moment que som batejats i que a Lurdes es manifesta en molts moments dels que hem viscut dins el pelegrinatge: en el gest senzill del senyal de la creu, en la passada per la gruta quan palpem la roca amb el palmell de la mà

o ens freguem la cara amb les gotes d'aigua que hi rellisquen, en les processons, en la pregària, en els cants, en el bany de fe a les piscines... Podríem anomenar-ne molts més, perquè de petits moments com aquests, Lurdes n'és ple.

Lurdes també és una porta per al servei als altres, d'aquest acompanyament que fem tants i tants voluntaris de totes les edats, de cara a les persones que van a Lurdes amb alguna dolència. Els voluntaris vivim Lurdes d'una manera especial, ja que rebem molt més del que podem donar. L'alegria, la joia, l'esperança de la gent que pateix algun mal és tan gran que es contagia dins els cors dels voluntaris i dels pelegrins i ens omple de tal manera que ens fa tornar a casa plens de vitalitat i, com sempre diem, amb les piles carregades fins a l'any següent.

Pelegrinar a Lurdes amb l'Hospitalitat és trobar-te amb tot un món ple d'alegria, i això es palpa des de la sortida fins a l'arribada. El retrobament amb gent que potser no veus des de fa un any o més, i amb els quals durant el viatge vas vivint moments d'il·lusió, i l'arribada a destinació després d'unes hores de viatge, són els primers símptomes d'aquesta alegria. L'endemà d'arribar a Lurdes comencen totes les activitats programa-

des, que no són pas poques. Més o menys cada any són les mateixes, però d'un any a l'altre es poden viure de forma tan diferent que poden arribar a semblar una novetat. La missa internacional, a la basílica subterrània de Pius X, enceta de forma oficial tot el pelegrinatge: una missa on es veu la universalitat de l'Església; i és que en aquest moment ens trobem amb tots els grups vinguts d'arreu del món; una missa que aquest any va ser presidida per el bisbe de Solsona, Mons. Xavier Novell, el qual també presidia aquest pelegrinatge.

I a partir d'aquí podem anar esmentant tots els actes que anem realitzant cada any: la processó de torxes alçant les espelmes cada cop que es canta l'Ave de Lurdes, la missa a la gruta en català, la processó del Santíssim, l'acte penitencial, el viacrucis per als malalts preparat a través d'uns poemes i unes cançons, el viacrucis dels pelegrins, la missa dels joves. I també tota una sèrie d'activitats més lúdiques, com fou la convivència amb un pisolabis el diumenge al migdia i l'acte festiu preparat pels joves en què varen representar un circ.

Aquest any, però, hi ha hagut força novetats. Tot i que dèiem que la missa internacional és la que tradicionalment dona el tret d'inici oficial de les activitats,enguany aquest paper se'l va endur la «Missa de benvinguda» adreçada al personal de servei, que es va fer el primer vespre; una missa que va ser un enviament de

cara a la tasca que el personal de servei fariem aquells dies a Lurdes, actuant amb esperit de servei, de disponibilitat i de generositat respecte a les persones.

Una altra novetat fou la vetlla de pregària adreçada també al personal de servei. Una vetlla on, a través de les pregàries espontànies que es varen succeir, vàrem tenir aquesta actitud d'escolta que molts cops ens manca dins el nostre dia a dia tan atrefegat que duem a sobre i amb tot el soroll que ens envolta. Una vetlla com les de Taizé, desconeguda per a molts, però que va encisar i de la qual la gent va sortir molt satisfeta.

Una altra novetat és que, aquesta vegada, durant dos dies ens van acompanyar els dos bisbes, el de Vic i el de Solsona. El bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, va acompanyar-nos dos dies i, juntament amb el bisbe de Solsona, que va ser-hi tota l'estada, va participar de les activitats i tots dos varen compartir taula amb els malalts.

I entre tantes activitats, novetats, etc., molts moments de conuiu, molts moments de coneixença i de germanor entre el personal de servei i les persones que venien com a malalts, entre els pelegrins, les rialles dels més petits, els moments d'alegria viscuts al menjador i a les sales, etc., moments que també ens endinsen en la nostra fe i en el que es viu anant a Lurdes amb l'Hospitalitat.

Així, doncs, us animem a venir l'any vinent o quan us sigui possible. Val la pena. Si més no, podeu marcar al calendari les dates del 14 al 18 de juny del 2014, que seran les del pròxim pelegrinatge.

I després de Lurdes, l'Hospitalitat no para: sortides, trobades, colònies d'estiu, pregàries... Tota l'agenda, fotografies del pelegrinatge, informacions i més, ho podeu trobar a la pàgina web: www.hospitalitatvicsolsona.org.

Crònica de la segona visita pastoral a l'arxiprestat de Guillerics-Congost (VIII)

La visita pastoral a Sant Andreu de Tona va començar el dimecres dia 5 de desembre. El senyor rector, Mn. Josep Molist i Rifà, acompanyà el senyor bisbe visitant les Germanes Vedrunes al matí i les tres residències de gent gran a la tarda: el Casal dels Avis, la Prudenci i la Prat.

El dia 9, segon diumenge d'Advent, començà presidint una assemblea de parroquians i pares dels nens i nenes de catequesi a la sala «Mn. Pere Devesa», inaugurada recentment. A les dotze presidí la missa estacional, que fou molt ben participada, amb confirmació de sis joves. Bons cantors, excel·lents lectors, els quatre rengles de bancs plens, respostes profundes del poble de Déu en marxa, tot contribuïa a viure el misteri de la santa litúrgia. Quan és ben feta és una obra d'art completa i una simbiosi de comunió de tota la humanitat redimida que celebra la glòria de Déu. Hom s'hi sentia transportat. El prelat exhortava viure el moment present comentant l'evangeli del dia: «Prepareu el camí del Senyor» (Lc 3,1-6).

El dissabte dia 15, després de presidir una exitosa jornada de portes obertes de l'Escola de Laics, amb cinc-cents assistents que venien dels consells de pastoral parroquials, el bisbe féu visita pastoral a la parròquia de Sant Sadurní d'Osormort. El rebia el

veterà rector, Mn. Joan Coma, que als seus vuitanta-sis anys està en plena vitalitat. Hi hagué un grupet de gent. «A l'estiu solem ser molts més», digué la campanera.

El tercer diumenge d'Advent està marcat per la carta als Filipencs 4,4: «Estigueu contents... el Senyor és a prop.» Això es llegia, s'ensenyava i el rector ho practicava. «Jo sóc sempre optimista», ens deia en tancar l'església. I, sí, el cel era plenament estrellat.

El dissabte 16, Santa Maria d' Aiguafreda. El prelat ja hi havia passat el divendres anterior visitant malalts a domicili, guiat i acompanyat pel senyor rector, Mn. Joan Carles Serra Permanyer, ara també arxiprest de Guillerics-Congost.

En la missa estacional sis joves es confirmaren. Fou solemne i amb guitarres del noviciat de les Germanes Missioneres Filles de la Sagrada Família de Natzaret. Concelebrà el P. Fossas, prior del monestir de Montserrat i fill del poble.

El Pastor exhortava a preparar el Nadal amb les bones obres que ens ensenya el Precursor en l'evangeli del tercer diumenge d'Advent: «Qui tingui dos vestits, que en doni al qui no en té, i qui tingui menjar, que el comparteixi.» Consells eterns per a l'Església de tots els temps; especialment, però, en els moments de crisi, com els actuals.

6

full

Davant el final de curs escolar | Mons. Hèctor Aguer.....

El col·legi ha de transmetre als alumnes els sabers elementals i complir amb els programes de les diferents matèries i àrees de coneixement; també ha d'inculcar valors i actituds que es refereixen als grans béns de l'home.

Però l'escola catòlica té com a missió específica educar en la fe, ajudar nens i adolescents a adquirir criteris correctes de judici, a pensar i desenvolupar la intel·ligència en l'àmbit harmoniós i bellíssim de la visió cristiana del món, a forjar la voluntat en la pràctica de les virtuts naturals i sobrenaturals; en suma, intenta que tots els alumnes arribin a ser autèntics deixebles de Jesús. Ningú no pot ser obligat a ser-

ho, però correspon a l'escola brindar-ne l'oportunitat, que es mostri amb claredat aquest ideal original i exigent i disposi dels mitjans necessaris per a identificar-se amb ell, per a abraçar-lo amb valentia.

Aquesta és la qüestió fonamental: quin lloc ocupa en les vostres vides l'ideal cristià? Quin lloc hi ocupa el mateix Jesucrist? De la resposta a aquests interrogants depèn l'orientació concreta i el sentit de l'existència. A quines coses atribuïm valor? Què és el que ens atrau amb força, el que realment ens importa? Quan, en quines situacions creiem ser lliures, i en què pensem que consisteix la felicitat? Quines són les nostres aspiracions?

Intercanvi de cartes entre el Sant Pare i l'alcalde de Manresa

L'alcalde de Manresa, Valentí Junyent, va enviar el passat mes de març una carta al papa Francesc en què el convida a visitar Manresa quan faci una de les seves visites pastorals a Catalunya.

El fet que el nou pontífex pertanyi a la Companyia de Jesús, fundada per sant Ignasi de Loiola, ha impulsat el govern municipal a cursar aque-

sta invitació al Papa atenent als estrets lligams que sant Ignasi i els jesuïtes tenen amb Manresa.

En la seva missiva, l'alcalde felicita el papa Francesc per la seva elecció i li recorda la significació de Manresa per als jesuïtes, ja que va ser la ciutat on sant Ignasi va concebre la fundació de la Companyia de Jesús i on va escriure els Exercicis Espirituals. També li recorda el passat ignasià de Manresa, representat per la Cova i altres edificis històrics de la Manresa ignasiana, la posada en marxa del Camí de Sant Ignasi que va de Loiola a Manresa, i les celebracions (l'any 2022) dels cinquants anys de la estada de sant Ignasi a Manresa que l'ajuntament impulsa conjuntament amb la Fundació Cova de Sant Ignasi.

L'alcalde ha fet arribar una còpia de la carta al provincial dels jesuïtes a Catalunya, Lluís Magrinyà, i confia que, gràcies a les bones relacions que hi ha amb els responsables de la Companyia de Jesús, aquesta invitació prosperi i finalment el Sant Pare pugui visitar Manresa.

Uns dies després, el papa Francesc responia i agraiïa la carta de felicitació de l'alcalde i desitjava el millor per als manresans. En la seva carta, el Papa mostra la seva «complacència» per les felicitacions amb motiu de la seva elecció «com a successor de sant Pere» i agraeix aquest gest «tan deferent» formulant els millors desitjos per a l'alcalde i per a tots els manresans.

La missa pas a pas | Antoni Costa Vall-Hlovera

La comunió

És el moment culminant de la celebració. Cal viure'l com una participació plena de tot el que s'ha celebrat. El prevere mostra als fidels el pa eucarístic pronunciant les paraules: «Mireu l'Anyell de Déu...» Són les paraules amb què Joan Baptista identifica Crist amb l'Anyell sacrificial. Recordem que la institució de l'Eucaristia s'esdevingué en el context del sopar pasqual, amb simbologia també pasqual. I l'assemblea litúrgica respon: «Senyor, no sóc digne...», paraules evangèliques dites pel centurió de Cafarnaüm, paraules totes elles plenes de sinceritat i de confiança humil.

Després de la comunió i abans de l'oració conclusiva hi ha un temps intermedi de silenci i d'acció de gràcies, silenci que és col·loqui íntim de fe, de lloança, de goig contemplatiu a nivell personal i comunitari alhora. En la pràctica, és de gran profit fins i tot per als qui, sense combregar, han participat en el sacrifici eucarístic. La comunió té una expressió més plena per rao del signe i amb tota la simbologia litúrgica quan es combrega sota les dues espècies.

Tanmateix, la comunió ha d'anar acompanyada de la sintonia entre el que se celebra i l'actitud interior del que hi participa.

Dopatge cerebral | Ester Busquets i Alibés.....

Amb la caiguda de l'ídol del ciclisme Lance Armstrong gairebé ens hem acostumat als casos de dopatge en el món de l'esport, on l'exigència i la competitivitat es porten al límit. Però aquesta tendència en l'esport té les seves similituds amb la vida quotidiana. Segons el filòsof Byung-Chul Han, «la societat de rendiment, com a societat activa, s'està convertint en una societat del dopatge [...]. El dopatge en certa manera fa possible un rendiment sense rendiment». Aquest pensador es refereix al «dopatge cerebral», rebatejat avui com a *Neuro-Enhancement*. Es tracta de l'ús de substàncies que ajuden a millorar l'activitat cerebral.

Lance Armstrong afirmava en una entrevista que es dopava «per afany de guanyar a qualsevol preu». Són molts els qui viuen la vida com una competició on cal ser el primer. Per això fins i tot hi ha científics de pes que consideren que seria una irresponsabilitat no fer ús d'aquestes substàncies. Per exemple, un cirurgià que, amb l'ajuda de nootròpics, operi més concentrat, cometria menys errors i salvaria més vides, o un estudiant que millorés en els seus exàmens podria tenir més possibilitats de futur.

Tant el desig com l'increment del dopatge cerebral ens traslladen a una qüestió humana molt profunda: volem incrementar artificialment la nostra intel·ligència, la nostra capacitat de memòria i de concentració, però amb el mateix afany que Armstrong:

guanyar i ser els primers en un examen, en el desenvolupament d'un treball, en l'obtenció d'un reconeixement... Tanmateix, des d'una perspectiva humana de veritat i cristiana —aquesta, sempre tan radical—, ja sabem que els qui sovint semblen els últims tenen més pes que els primers.

Des de l'experiència de la fe, la millora personal no se centra a potenciar l'activitat cerebral per a calcular més ràpid, recordar més coses o tocar millor un instrument, sinó en la capacitat de relacionar-se amb amor amb els altres —tots els altres—, tal com Jesús ens va ensenyar i va fer. Sant Pau ens recorda, en la primera carta als Corintis, el lloc fonamental de l'amor en la vida dels cristians: «Si tingués el do de profecia i penetrés tots els designis amagats de Déu i tot el coneixement [...] però no estimés, no seria res.» Per als cristians, l'amor —«estimeu-vos, tal com jo us he estimat»— és la «substància» que ens apropa a Déu i als altres, desperta la intel·ligència del cor, augmenta la concentració per a captar el misteri i la necessitat de l'altre, potencia la memòria per a no oblidar els qui pateixen, i activa l'afany per a caminar al costat dels altres i arribar junts a la meta.

El poeta Salvador Espriu, un home amb una gran sensibilitat religiosa, amb els seus mots no pot resumir millor la idea de tot el text: «el qui és només intel·ligent no és ni tan sols intel·ligent».

Llibres | Orar con san Antonio | M. Victoria Triviño

Desclée de Brower, 272 pp., 11 euros.

Aquest llibre arriba en un moment oportú. En l'Any de la Fe, quan sembla que es pot viure sense fe en ningú ni en res. En Déu? I la resposta ens la donen els sants, que han viscut en la mateixa terra, en les circumstàncies del dolor, de la recerca, de la malaltia, de l'alegria, de l'escolta i del silenci, del treball. Sant Antoni, Doctor Evangèlic, ens acompanya amb els seus escrits, les seves oracions, la seva vida de dolor i esperança. Un evangelitzador, un missioner, un franciscà proper a tota la criatura: al pobre, a l'humil, al cercador, a l'Església que s'edifica contínuament amb la fe en l'Eucaristia.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09

Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60